

Jelentkezések az egyetemek és főiskolák levelező és esti tagozataira

A Művelődésügyi Minisztérium illetékesei tájékoztatták az MTI munkatársát az egyetemek, főiskolák, akadémiák, tanító- és óvónőképző intézetek levelező és esti tagozataira, a mérnök-közgazdászoké, továbbá az Eötvös Loránd Tudományegyetem nyelvtanfolyamára történő jelentkezésről.

A levelező, illetve esti tagozatra felvételt kérhetik azok a 22–40 év közötti, érettségizett dolgozók, akik legalább két éves szakmai gyakorlattal, vagy munkaviszonyral rendelkeznek. A képzés nélküli óvónők esetében az alsó korhatár 21, a Testnevelési Főiskolára pályázóknál pedig a felső korhatár 32 év.

A pedagógiai főiskolára, a gyógypedagógiai tanárképző főiskolára, továbbá a tanítóképző és óvónőképző intézetekre csak a jelenleg is pedagógusként dolgozók pályázhatnak. A fegyveres alakulatok kötelékébe tartozók — a polgári alkalmazottak is — a szolgálati út betartásával kérhetik felvételüket.

Egyetemi főiskolai, akadémiai végzettséggel már rendelkező dolgozók jelentkezéséhez a munkahely felügyeletét ellátó minisztérium hozzájárulása szükséges, ezért jelentkezési irataikat a minisztériumok személyzeti főosztályához kell továbbítani.

Az erre a célra rendszersített nyomtatványt — jelzése T.Ü. 821 — a szükséges mellékletekkel együtt a munkahely vezetőjéhez kell beadni, aki továbbítja azt a megjelölt intézményhez. Jelentkezhetnek továbbtanulásra azok is, akik a dolgozók középközlőiben ebben az évben fejezik be tanulmányaikat, nekik azonban jelentkezési lapjukhoz csatolniuk kell iskolalátogatási igazolványukat — érettségi

bizonyítványukat pedig a felvételi vizsgán mutatják majd be. A 40 éven felüliek felvételi vizsgára bocsátását indokolt esetben a rektor, illetőleg az igazgató engedélyezheti.

A jelentkezési kérelmeket a Művelődésügyi Minisztériumhoz tartozó felsőoktatási intézményekben, a Soproni Erdőmérnöki Főiskolán és a Testnevelési Főiskolán május 15-ig, a Földművelésügyi Minisztérium felügyelete alá tartozó intézményekben pedig szeptember 15-ig fogadják el.

A levelező és esti tagozatra jelentkezésről szóló hivatalos tájékoztatás teljes szövegét egyébként a Művelődésügyi Közlöny április 15-i száma közli.

Fiatal szegedi írók és költők irodalmi estje

A Szegedi Egyetemi Színpad rendezésében fiatal szegedi írók és költők tartanak irodalmi estet kedden este fél 8 órai kezdettel a Központi Egyetem aulájában.

Dr. Szauder József egyetemi tanár bevezető szavai után Andrassy Lajos, Cziczér Olga, Darvas László, Gaál Sándor, Lódi Ferenc, Magdu Lucian, Nagysalusi Tibor, Papp Lajos, Rigó Béla, Simai Mihály és Veres Miklós verseit, valamint Bálint Gyula, Bárdos Pál, Csepri József és Fenákel Judit egy-egy elbeszélését mutatják be a *Fiatalok Irodalmi Színpada* együttesének tagjai. Az esten közreműködik a Ságvári Endre egyetemi gyakorló gimnázium énekkara Szécsi József tanár vezényletével. Az estet dr. Kiss Lajos, József Attila-díjas, az Irodalomtörténeti Intézet munkatársa rendezi.

Színvonalas művészi est — hálás közönség

A Pedagógiai Főiskola művésztanárainak hangversenyéről

Tegnap este az ének-zene tanszék művésztanárainak és hallgatóinak közös hangversenyével ért véget a Szegedi Pedagógiai Főiskola felszabadulásunk ünnepe alkalmából ez évben is megrendezett ünnepi tudományos ülésszaka. A koncert mind színvonalát, mind pedig a művészi produkciót jutalmazó forrásikert tekintve, méltó befejezése volt a tudományos ülésszaknak.

Mindjárt az első szám, Bach a-moll Preludium és fugájának Lisztől származó zongoraátírata Péter Józsefné előadásában, megteremtette a hangversenydobogó és a nézőtér közötti kontaktusnak azt a szerencsés fokát, amely a siker elengedhetetlen feltétele. Péter Józsefné zongorajátékában a technikai tudás fölényes biztonságával a tolmácsolás műpontos és tiszta értelmezése párosult. A főiskola kamarakórusa Stivori madrigálját, a »Szunnyadt a lány«-t és Banchieri kuriozum-számába menő madrigál-paródiáját énekelte Faludi Béla vezényletével. A kórus ezután is kitűnt az előadott művek szépen kidolgozott, precíz tolmácsolásával. Ez a kiértékelt precizitás, ez a rutin észrevehetően hiányzott viszont a kamarakórust követő női kar által bemutatott

sókönt énekelt két madrigálból. Annál forróbb sikere volt Bárdos Lajos »Magos a rutaja« című kórusművének, amelynek szépségeit jól emelte ki a kar éneke.

Szendrei Imre Liszt- és Chopin-díjas zongoraművész Liszt »Rigoletto-parafrazis«-át mutatta be. Játékában nagyszerűen, magával ragadóan érvényesült a liszti dallamvilág romantikus líraisága. Talán az előadóművész egyéniségéből fakad ez a költői érzelmesség, amely kezei alatt dalolni készíti a hangszert.

Ugyancsak Liszt-szerzeményt, Lenau versére, a »Három cigány«-ra komponált magyaros motívumokban gazdag dalát énekelte Kutrucz Eva énekművész. Az ő előadásában a romantikus érzelmességű dal megtalálta a közönség szívéhez vezető utat.

A koncert második részében Bartók-műveket hallhatta a közönség. Mészáros Emma zongoraművész tolmá-

csolásában a »Régi magyar táncok« stílusosan nyitotta meg a bemutatott művek sorát. A »Nyolc magyar népdalfeldolgozás«-ból ötöt énekeltek ezután Kovács Gabriella. Főként a gyűjtemény szép, teltlen zengő mezzoszopránjára, kulturált és hatásos énekére. Az est kiemelkedő élménye volt az »I. Román tánc« Szendrei Imre előadásában. A mű szuggesztív, bárbar szépségű dallamai a román népi kultúra, a román néplelék ismeretéről és szeretetéről tanúskodnak. Szendrei Imre játéka minden szépségét visszaadta a műnek, s ráadásul eljátszott »Allegro barbaro«-t csak elmélyítette az előbbi mű szuggesztív, lenyűgöző hatását. A koncert a női kar számaival ért véget, amelyek közül különösen az első, a »Senkim a világon« kezdetű kórusmű fogta meg igazán a hallgatókat. Varga Imre vezényletével a közönség meggyőző erejét gyengítette az érezhető ruhátinhiány.

P. L.

Kétévi börtönbüntetésre ítélték a dézsmáló postaellenőrt

Mint arról már előzetesen hírt adtunk, a Szeged városi rendőrkapitányság társadalmi tulajdon sérelmére elkövetett sikkasztás gyanúja miatt előzetes letartóztatásba helyezte Gubola Károly volt postaellenőrt, Szeged, Attila utca 22 szám alatti lakost. A szegedi járásbíró-ságon a napokban megtartott nyilvános tárgyaláson bebizonyosodott, hogy a vád megalapozott volt.

Gubola Károly, aki a Szegedi Postaigazgatóságnál, mint postaellenőr dolgozott, kihasználva a beosztása adta lehetőségeket, 1957-től 1961 január végéig több mint 70 esetben folyamatosan megdezsmálta az érkező küldeményeket.

A szegedi járásbíró-ság a megtartott nyilvános tárgyaláson Gubola Károlyt társa-

dalmi tulajdon sérelmére ismételt elkövetett sikkasztás, valamint számszerint meg nem határozható számú levéltitok megsértésének büntette miatt két évi börtönbüntetésre, 4 ezer forint pénzbüntetésre ítélte, egyes jogaitól pedig öt évre eltiltotta.

Épül az I. kerületi új körzeti rendelő

Jelenleg a Lenin körút és a Takaréktár utca sarkán nem teljesen kielégítő körülmények között működik az I. kerületi körzeti rendelője. Ezért a tanács elhatározta, hogy a Madách utcában épülő szövetkezeti ház földszintjén rendezi be az új, korszerű követelményeknek megfelelő körzeti

orvosi rendelőt. Már fel is épült mintegy 360 ezer forint költséggel a körzeti rendelő. Természetesen átadása majd csak akkor válik lehetővé, ha az egész ház elkészül. Így a tervek szerint idén novembertől új helyen rendelkezhetnek majd a Lenin körút és Takaréktár utca sarki rendelő orvosai.

A Varázsfuvola csodálatosan bővíző forrását szürcsölte három órán keresztül. Utána kábult fejjel bement még egy körüti presszóba, hogy megigyon egy feketét. Alig ült le, egy távoli ismerőse lépett hozzá. Nem sokszor találkoztott vele, egyik évfolyamtársa véglegénye volt akkor, s úgy hallotta, ez év nyarán meg is esküszik.

— Hát magával mi van? Mit keres itt Pesten?
— Én csak. De maga? És Irén?
— Ja... Irén!... Hát maga nem tudja? Persze, hiszen azóta nem járt lenn... Irén meg én... Szóval, belátuk, hogy nem vagyunk egymáshoz valók.
— Ugyan! Hiszen, bocsásson meg, hogy ilyen indiszkrét dolgot is tudok, hiszen Irén... teherben volt.
— Maga tudott erről?
— Én? Mindenki.
— Látja, ilyen volt! Ezt is kifecsegte.
— Nem ez a fontos itt, hanem az, hogy úgy volt.
— S biztos, hogy én... lettem volna az apa?
Maggát mintha kigyó marta volna meg.
— Hogyan?! Maga ilyet feltételez?
— Miért ne? Nem lehettem örökké a nyakán.
— Irén tisztességes volt.
— Mondjuk... — És a férfi elhúzta a száját. Egy-szerre nagyon undorítóvá vált az arca. Gonoszsg ült a szája szögletében. Magda meborzongott: hát mind ilyen, mind egyforma? — Tudja, Magdaléna, megtudtam egyet-mást Irén előletről.
— Biztos, hogy a valóságot tudta meg, nem pletykát?
— Ó maga leplezte le magát!
— Mi az hogy »leplezte«? Annál csúnyább magától!
— Ugyan miért? — A férfi cinikus hangja hosszan úszott a cigarettafüstös helyiségben. Hideg volt és éles, mint a gyilkos penge.

Alljon fel, és felháborodottan hagyja faképnél ezt a beképzelt majmot? Lassan mégis nyugalmat erőltetett magára, és felvette az odadobott kesztyűt.
— Hát nem érti, maga szerencsétlen ember, hogy vannak pillanatok, órák, amikor csak az igazat mondhatja két ember egymásnak? Hogy Irén vallott magának, éppen ez mutatja becsületességét. Hogy már tökéletesen túl van azon a régi tévedésen. Hogy megbánta azt, hogy magát szereti, egyedül csak magát!... Ugyan, mit értenek maguk a női lélekhez! — Meg is döbönt, hogy így felizgatta ez a mindennapos história. De hát lehetetlen szó nélkül elviselni ezt a cinizmust, ami ebből a kellemetlen emberről árad.

— Ugyan kislány! Maguk nők mind olyan szentimentálisak. Mi értelme ennek? Elni kell tudni az életet. S ehhez pénz kell és függetlenség.
— Szóval maga már teljesen elfeledte Irént.
— Mit tagadjam?
— Pár hónap, s ennyi az egész?
— Ahogy mondja.
— S ő?
— Fogalmam sincs róla. Talán Somogyban tanít valami falusi iskolában ostoba kölyköket.
— Ejnye, de lenézi a foglalkozásunkat!
— A hátam közepére sem kívánnám azt az életet. Elve eltemetkezni?
— És a... a gyerek?
— Miféle gyerek?... Jaj... Hát nincs gyerek. Elment az Egészségvédelmi Tanácsadóba, közölte, hogyan áll, s kérte, vegyék el tőle. Beutalták a klinikára, s volt — nincs. Mint a mesében.

(Folyt. köv.)

SOMFAI LÁSZLÓ:

HÁROM STÁCIÓ

11.

Az apja áttérferegte a napot, a teheneket ellátta, aztán elment a vendéglőbe kártyázni iparostársaival, vagy beült a szobába, rágyújtott, maga elé tett egy üveg bort, s iszogatni kezdte. Vacsorálg megitta a felét, evés után lefekvésig a többi. Ha Magda átment a szobán, vagy valami miatt elidőzött ott, néha megszólította őt az apja.

— Aztán milyen nép lakik arrafelé?... Van-e ott szövetkezet? S mennek-e befelé a gazdák? Vagy ott is megmakacsolják magukat, akár erre mifelénk?... Jó volna ám tisztán látni...

Vagy valami ehhez hasonlót. S ő — megdöbbenve eszmélt erre — alig tudott érdemben válaszolni, a bortól kisé már ködös szemű embernek. Nemrég még — főiskolás korában — negyedórákat beszélt a föld kollektivizálásáról, társaival agítálni is járt a nagyváros közvetlen környezetébe. Szívesen, lelkesen csinálták ezt, vadidegen emberekkel kötöttek barátságot, ami természetes is volt, hiszen falusi lány ő is, nem szakadt el a földtől, egyik lábával s a szívével is benne él.

S most? Hiába, történt valami benne, vagy talán ezekben a falujabeli emberekben, szüleivel, testvéreivel, ami távolodta őket egymástól. Talán csak az anyjával találta meg egy-egy percre a kapcsolatot, de ez is inkább egy tekintetben, mosolyban, mozdulatban jelentkezett. Anyja, a beteges, elfáradt asszony soha sem szokott sokat beszélni, most sem. De azért ők ketten jól értették egymás gondolatait szavak nélkül is.

És amikor január elején vonatra ült — szégyellte is — megkönnyebbülten lélegzett. Szinte örült, hogy egyedül lehetett újra. Terhes volt most, életében először a családi ház levegője. Börtönné érezte a falut, szülőfaluját, s őszintén sajnálta bátyját, akit eszes, ügyes jó munkás fiatalembernek tartott, hogy a család rabjaként otthon tetsped a huszonégy évesével.

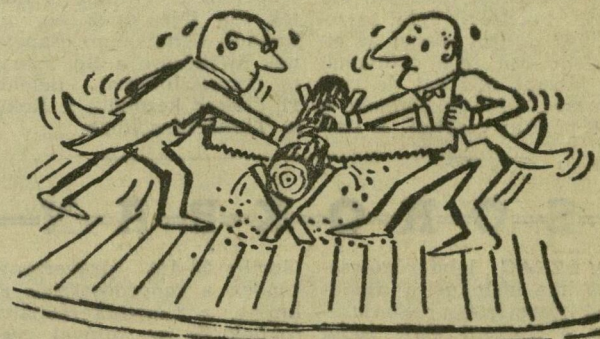
Vége újra távol, újra egyedül. Azzal sem törődött most, hogy ahova megy, valójában alig valamivel áll fölötte annak, amit mögötte hágy. S hol van ez a nagyvárostól, ahonnan...!

Küzdenie kellett a gondolattal, hogy sem ez, de az sem, hanem tovább megy a gyorsvonattal. Mert Pesten át utazott némi kerülővel.

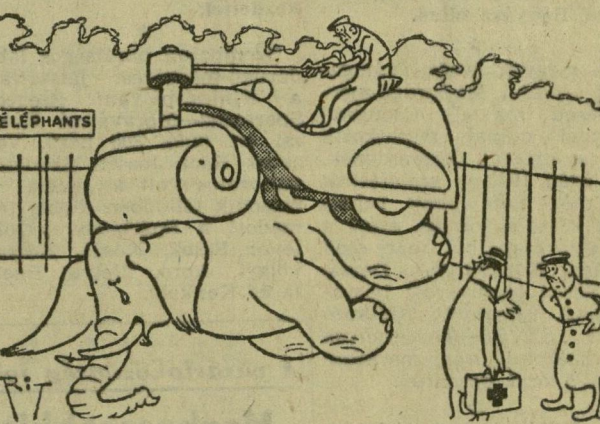
A Szentkirályi utcában szállt meg a Pedagógus Vendéghotelnál cseppet sem barátságos és kétes tisztaságú egyik nagy szobájában, ahol már néhányszor. A kis púpos lány most is nagy örömmel fogadta; nem tudni, miért, de ez a szerencsétlen leányka mindig úgy vonzódott hozzá, s a föld alól is szerzett számára ágyat, ha zsúfolt volt is a pedagógus tanyá. Most szinte üres volt.

— Jézusom, a Magda kisasszony! — Örült neki. Nyomban hozta apátlan gyermekét, a hat éves Karsikát, és produkáltatta. Aranyverseket mondatott vele, rajzait mutogatta, s meg is énekelte, mert tudta, hogy Magdának gyönyörű hangja van. Egy jegyzető ismerőst feltelefonálta, és az jegyet szerzett estére az operába.

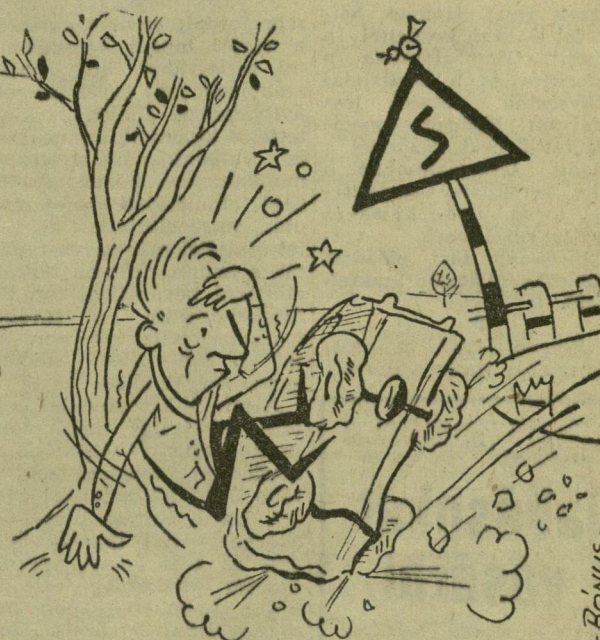
MOSOLYGÓ VASÁRNPAP

Konkrét zene.

— Szegény Jumbónak reumája van...

— Mégiscsak kanyar volt...

Bónus-